

РЕШЕНИЕ

№ 40342

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9167** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на началник група към Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), срещу Решение № 1942 от 29.05.2025 г., постановено по АНД № 16967/2024 г. на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-006881/01.04.2024 г., издадено от началник група в ОПП - СДВР, с което, на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Е. Н. Т. е наложено административно наказание: „глоба“ в размер на 100,00 (сто) лева, за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

Касационният жалбоподател - началник група към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, навежда доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във вр. чл. 63в ЗАНН.

Оспорва правните изводи на съда за неприложимост на нормата на чл. 6, т. 1 ЗДвП, като сочи, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че Е. Т. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му нарушение чл. 6, т. 1 ЗДвП. Според касатора фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП не са оборени от жалбоподателя, а и по аргумент на чл. 189, ал. 2 ЗДвП съставеният АУАН има материална доказателствена сила и следователно следва да се приемат за доказани посочените в него обстоятелства.

Прави искане обжалваното решение да бъде отменено, като бъде потвърдено оспореното НП. Претендира разноси като прави възражение за прекомерност на претендираните такива от ответната страна.

Ответникът – Е. Н. Т. оспорва касационната жалба като прави искане съдебното решение да бъде оставено в сила.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед на правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, следното:

На 19.03.2024 г. младши автоконтрольор при СДВР ОПП е съставил на Е. Т. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 1168786, за това че на същата дата, около 19:41 ч., в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал лек автомобил „Форд“ модел „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица]водачът е навлязъл и преминал на червен сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 6, т. 1 ЗДвП.

На 01.04.2024 г. с НП № 24-4332-006881, издадено от началник група в ОПП - СДВР, на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП на Е. Н. Т. е наложено административно наказание: „глоба“ в размер на 100,00 (сто) лева, за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

Въз основа на така установените по делото факти първоинстанционният съд е приел от правна страна, че НП е издадено от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и съдържание, но при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Приел е, че НП и АУАН са съставени без да е дадена вярната и пълна правна квалификация на правната норма, субсумираща конкретен състав на административно нарушение, като липсва разпоредба, която въвежда дължимото правило на поведение, а именно конкретната норма от Наредба № 17/2001 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали (Наредба № 17/2001 г.). Според съда по този начин е допуснато съществено процесуално нарушение, пряко рефлектиращо върху правото на защита на субекта на отговорността, лишавайки го от възможност да установи коя е правната норма, въвеждаща дължимото му поведение в конкретната хипотеза и как извършеното от него осъществява състава на административното нарушение.

Въз основа на горното, СРС е достигнал до извод за незаконосъобразност на НП и го е отменил. Решението е неправилно.

Разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП установява основно и общо правило на поведение, а именно – участниците в движението по пътищата са длъжни да спазват сигналите на длъжностните лица, светлинните сигнали, пътните знаци и пътната маркировка.

Обратно на изводите на въззивния съд, за да е законосъобразно наказателното постановление, не е необходимо да се сочи конкретна разпоредба от Наредба № 17/2001 г. В случая нарушението се състои именно в неспазване на светлинен сигнал, който е част от задълженията по чл. 6, т. 1

ЗДвП. Наредба № 17/2001 г. има технически характер и урежда реда за регулиране и функциониране на пътните светофари, както и реда, местоположението и начинът за поставянето им, но не съдържа правило на поведение за водачите, от чието нарушение да произтича административнонаказателна отговорност. Следователно непосочването на такава разпоредба не води до неяснота относно нарушението и не накърнява правото на защита, в какъвто смисъл са решаващите изводи на въззивния съд.

В случая в съдържанието на НП изпълнителното деяние е индивидуализирано в необходимата и достатъчна степен и от фактическа и от правна страна, чрез точно словесно описание на поведението, неговото отграничаване спрямо времето и пространството, както и конкретния предмет на нарушението, представляващи обстоятелства по извършване на нарушението. Посочена е законовата разпоредба, установяваща задължение за участниците в движението по пътищата, какъвто водачът на ППС несъмнено е, да спазват светлинните сигнали. Преминаването на забранителен светлинен сигнал на светофарната уредба е деянието, за което е предвидено административно наказание с приложената в случая санкционна разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП. Нарушението е формално, конкретно описано в административно наказателната разпоредба, а именно преминаване при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. При изведеното точно и недвусмислено описание на извършеното нарушение по ЗДвП деецът несъмнено има обективна възможност да разбере кое негово поведение е прието за противоправно по смисъла на чл. 6 ЗАНН, при което правото му на защита не е накърнено по никакъв начин. С оглед изложеното настоящата инстанция намира, че при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Същото напълно отговаря на императивно изискуемото съдържание по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Извършването на твърдяното нарушение по чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП от санкционираното лице, е и доказано. По делото е безспорно установено, че към момента на преминаване през кръстовището светофарната уредба е работела в нормален режим и е излъчвала червен, забраняващ сигнал. Тези фактически констатации се съдържат в АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП се ползва с материална доказателствена сила, до доказване на противното. В процеса не са ангажирани убедителни доказателства, които да оборят съдържащите се в акта фактически данни. Доказателствата – както писмени, така и гласни – се намират в корелация и подкрепят обективирания факти относно извършването на описаното нарушение.

С оглед изложеното административното нарушение е правилно установено, АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, а наложеното наказание съответства на предвиденото в чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено, а наказателното постановление – потвърдено.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. за производството пред касационната инстанция, определено на основание чл. 37 от Зкона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1942 от 29.05.2025 г., постановено по АНД № 16967/2024 г. на Софийски

районен съд и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 24-4332-006881/01.04.2024 г., издадено от началник група към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Е. Н. Т., ЕГН [ЕГН], С АДРЕС ГР. С., кв. Красно село, [улица], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 80,00 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: